

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμνην 35 καὶ τρίμηνι 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 4 Νοεμβρίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 49

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Α. de GERIOLLES

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ξέρουμε πόσο ὁ Μουστάκας ἀντι-
παθούσε τοὺς ἐχθρούς. Ὅστος ἡρ-
θε μιὰ μέρα ποὺ ὅλοι εἶδαν καὶ ἐθαύ-
μασαν πὺς ὁ Μουστάκας ἓνα ἐχθρὸ
ἀδύνατον δὲν τὸν θεωροῦσε πιά ἐχθρὸ.

Ἐνα πρωτὶ βγήκε νωρὶς-νωρὶς στὴ
βόλτα. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην βρισκόταν
στὴν Ἰσπανίαν. Εἶχε κάνει πολὺν
δρόμον. Τὸ δροσε-
ρὸ ἀνοιξιάτικο ἀε-
ράκι τοῦ εἶχε ἀνοί-
ξει τὴν ὄρεξιν καὶ
συλλογιζόταν μὲ πό-
θο τὸ φαῖδαν εἶδε
καμμιὰ δεκαριά χα-
μίνι, Ἰσπανόπου-
λα μαῦρα καὶ ἥλιο-
καμένα, μὲ μάτια
λαμπερά, μὲ μαλ-
λιά σγουρά καὶ
μαῦρα σὰν τὸν
ἔβενον. Ὅλα αὐτὰ
τὰ παιδόπουλα, μι-
σόγδυτα, μὲ τὸ κορ-
μάκι μόλις σκεπα-
σμένο μὲ μερικὰ
κουρέλια, ἔπαιζαν
τοὺς στρατιώτες.

Γιὰ λίγο διάστη-
μα ἀποφάσισαν νὰ
κάνουν ἀνακωχή.

Ἐνα τότε ἀπὸ τὰ
μικρά, ποὺ τοῦ εἶ-
χε καὶ αὐτοῦ ἀνοίξει ἡ ὄρεξιν πῆρε
ἓνα πανέρι καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ
πελωρία φέτα μαῦρο ψωμί ἀλλειμένο
μὲ μιὰ στρώση ἄσπρου τυριοῦ χον-
τρή ἓνα δάχτυλο.

Ὁ Μουστάκας, ἔνοιωσε τὰ σάλια
στὸ στόμα του. Ἡ πείνα του ἦταν
τόσο μεγάλη καὶ ἡ ὥρα τοῦ συσι-
τίου τόσο μακριὰ ἀκόμα!

Ὁ Μουστάκας κάτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ!

Σιγὰ-σιγὰ μὲ δισταγμὸ πῆγε κον-
τὰ στὸν μικρὸ Σπανιόλο καὶ τὸν κοί-
ταξε παρακλητικὰ στὰ μάτια. Ὑστε-
ρα, βλέποντας πὺς αὐτὸ δὲν ἔφερνε
κανένα ἀποτέλεσμα, στάθηκε σούζα
καὶ ἔκανε τὸ ζητιανάκι.

Τὸ μορτάκι καθισμένο ἐπάνω σ'
ἓνα μισογκρεμισμένο τοῖχο, μὲ τὰ
πόδια κρεμασμένα, κοίταξε τὸν δύ-

τὸ μικρὸ αὐτὸ βασανιστήριο κρά-
τησε ὥσπου ἡ φέτα καταβροχθίσθη-
κε ἐλόκληρη. Καὶ τότε ὁ Μουστά-
κας ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, μὲ τὴν οὐ-
ρὰ κατεβασμένη, πεινασμένος πιδ
πολὺ ἀπὸ πρὶν, καὶ ἐξευτελισμένος
κιάλας.

Ἐξαφνα ἀκούει ἄγριες παιδικῆς
φωνές. Γυρίζει καὶ βλέπει τὰ χαμί-
νια μαζεμμένα στὴν ἀκροποταμιά
νὰ κοιτάζουν τὸ νερὸ καὶ νὰ δει-
χνουν ἓνα ὠρισμένο σημεῖον.

Ὁ Μουστάκας δὲν ἄργησε νὰ κα-
ταλάβῃ τί εἶχε συμβεῖ. Κάποιο παι-
δάκι θὰ εἶχε πέ-
σει στὸ ποτάμι.

Μ' ἓνα πήδημα
—μπλοῦμ—καὶ τὸ
γενναῖο σκυλὶ βρέ-
θηκε μέσα στὸ νε-
ρὸ, βούτηξε δυὸ
φορὲς καὶ στὸ τέ-
λος βρήκε καὶ ἔ-
βγαλε στὴν ἐπιφά-
νεια τὸ μικρὸ μορ-
τάκι ποὺ τοῦ εἶχε
ἀρνηθῇ μιὰ μπου-
κιὰ ψωμί.

Μόλις τὸν ἔβγα-
λε στὴν ἀκροπο-
ταμιά ἄρχισε νὰ
τοῦ γλύφῃ τὸ πρό-
σωπον, τὰ χέρια.
Καὶ μ' ἔλη του τὴν
καρδιά, μ' ἔλη του
τὴν καλὴ διάθεσιν.
Δοκιμάζει νὰ τὸν
ξωντανέψῃ, μὰ βλέ-
ποντας πὺς δὲν

καταφέρει τίποτα ἀρχίζει νὰ οὐρ-
λιάζῃ θλιβερά.

Στὶς φωνές του ἔτρεξαν μερικοὶ
περαστικοὶ καὶ γείτονες καὶ τὸ παιδί
σώθηκε.

Ὁ Μουστάκας γύρισε στὸ στρα-
τόπεδον μὲ τὴ συνειδήσιν του ἱκανο-
ποιημένη. Τὰ εὐγενικά του αἰσθήμα-
τα ἦταν δυνατότερα ἀπὸ τὴν λιχουδιά

«Ἐνας ἀξιοματικὸς τὸν ἔβαλε νὰ πηδήσῃ, μπροστὰ στὸν Αὐτοκράτορα...
(Σελ. 570, στ. γ'.)

στον Μουστάκα καὶ τὸν ἔκανε γου-
στο. Ἐτρωγε μὲ τὴν ἡσυχία του τὴ
φέτα καὶ εἶχε μάλιστα τὴν κακία νὰ
τὴν πλησιάσῃ ποὺ καὶ ποὺ στὴ μύτη
τοῦ Μουστάκα καὶ ἔπειτα νὰ τὴν φέρ-
νῃ στὸ στόμα του καὶ νὰ τὴν δαγκά-
νῃ ἀπολαυστικά, διασκεδάζοντας μὲ
τὴν ἀγωνία τοῦ ξελιγωμένου σκύ-
λου.

του. "Εμελλε όμως να περάσει μια σκληρή δοκιμασία. "Ένας συνταγματάρχης ξετρελλάθηκε σε τέτοιο σημείο με τον ένδοξο σκύλο που θέλησε να τον κλέψει. "Ένα πρωί του σφύριξε να πάει κοντά του. "Ο Μουστάκας τον ακολούθησε χωρίς να βάλει καμιά υποψία. Κι' ο συνταγματάρχης αφού τον τριγύρισε κάμποσην ώρα στην έξοχη ύστερα τον πήγε σπίτι του κι' εκεί τον έδεσε.

Δεμένος ο έλεύθερος Μουστάκας! Σκλάβος, με την αλυσίδα στο λαιμό αυτός που του είχε πει ο Ναπολέων:

Ο δύστυχος στρατιωτικός τραβούσε τα μαλλιά του... (Σελ. 578, στ. γ').

«Είσαι ο πρώτος σκύλος της Γαλλίας!»

Ο δύστυχος κόντεψε να τρελλαθεί.

Μέρα και νύχτα βογγούσε. Δάγκωνε με λύσσα την αλυσίδα του και καμιά φορά και τα χέρια που δοκίμαζαν να τον χαϊδέψουν.

Έγινε κακός, κατσούφης και ύπουλος. Στην αρχή θέλησε να κάνει την απεργία της πείνας. Αυτό για τον Μουστάκα ήταν η μεγαλύτερη θυσία. "Αδυνάτισε κι' έγινε έλεινος.

Αλίμονο, τώρα πια δεν είχε κοντά του τη μάνα του, την κακομοίρα την Κυβέλη, για να τον παρηγορή.

— Έλευθερία ή θάνατος! βογγούσε απελπισμένος.

Και στο τέλος θα πετούσανε ένα από τα δύο, μα ο πονηρός συνταγματάρχης βρήκε ένα σατανικό μέσον για να κάνει τον γενναίο Μουστάκα

να προδώσει τον δρκο του. "Έβαλε τον μάγειρά του να του έτοιμάζει και να του σερβίρει τα πιο νόστιμα και έλκυστικά φαγητά, τέτοια φαγητά που ούτε τα είχε ποτέ του δοκιμάσει ο Μουστάκας.

Ο καϊμένος ο σκύλος κάθε φορά που του έδωζαν μπροστά του την τσανάκα, μυρίζονταν από μακριά το φαγητό, ένοιωθε τα σάλια να γεμίζουν το στόμα του, και στο τέλος απόφαινε και το καταβρόχιζε όλόκληρο, λέγοντας μέσα του με πεποίθηση!

— Τούτη ή φορά είναι η τελευταία!

Κι' όταν άδειαζε αυτήν την τσανάκα έτρωγε και την άλλη με την ίδια βουλιμία.

Ο ίδιος ο συνταγματάρχης κάθε φορά που έρχονταν να ιδεί τον αϊχμάλωτό του είχε τις τσέπες του γεμάτες ζάχαρη. Ο Μουστάκας κατάπινε τα κομμάτια που του πρόσφερε ο αφεντικός του σά να ήταν το πιο κρότερο γιατρικό, δίχως να κουνάει την ούρα του, δίχως την παραμικρή ένδειξη χαράς. Και σκεπτόταν μελαγχολικά:

— Πολύ βλάκας θα είμαι ο αφεντικός μου για να θέλη να με κρατήσει, στα χάλια που έχω καταντήσει τώρα!

Γιατί ο Μουστάκας δεν ήταν πια ο Μουστάκας ο παλιός, μα η σκιά του, το φάντασμα του.

Καθόταν σκεπτικός ώρες ολόκληρες και συλλογιζόταν με απελπισία, πώς θάκανε μεγάλο κρέμα να μπει από τώρα σε αποστρατεία, να μην ξαναϊδθή μάχες, γυμνάσια,

στρατό. Δεν ήταν δυνατόν λοιπόν να βρή έναν τρόπο για να βγεί απ' τη σκλαβιά; Τόσο τον είχε αποκουτιάσει η κλεισούρα κι' η ακινησία;

Υστερα από μεγάλη σκέψη, βρήκε επιτέλους ένα σωτήριο σχέδιο. Δεν φώναξε όμως «Εύρηκα» σαν τον αρχαίο σοφό, γιατί έκρινε πως ή λέξη αυτή ήταν πια πολύ μεταχειρισμένη και είχε χάσει τη σημασία της.

«Ηρθε λοιπόν η ημέρα η εύλογη μέρα που ο Μουστάκας έβαλε σ' εκτέλεση το σχέδιό του. Μέσα στην αυλή του Ισπανιόλικου σπιτιού, την τριγυρισμένη από καμάρες και φυτευμένη με τα πιο πανταχτερά κι' ευωδιαστά λουλούδια, ή δρυνάντσα του συνταγματάρχη, ένα άμουστακο στρατιωτάκι έφερε τον ένδοξο σκύλο για να του κάνει το τακτικό λουτρό του.

Ο Μουστάκας στην αρχή κάθησε φρόνιμα, στήθηκε να τον σαπουνίσουν και να τον τρίψουν, όταν εξαφνα άρχισε να στριφογυρίζει σαν ζαλισμένος, έπεσε κάτω, άρχισε να τινάζει τα πόδια του, να σπαρταράει και να τρέμει σαν να είχε σπασμούς.

Αυτό κράτησε δυο-τρία λεπτά. Τέλος ο πονηρός σκύλος έπεσε ανάσθετος στις πλάκες κι' έκανε τον ξερό με τέτοια τέχνη, που πραγματικά ο καθένας θα νόμιζε ότι είχε φοφήσει.

Ο δύστυχος στρατιωτικός τραβούσε τα μαλλιά του με απόγνωση.

— Ω, συμφορά μου! Τι θα πω τώρα στέ συνταγματάρχη μου; Καταρμένο ζω! Δεν περίμενες καμιά ώρα;

Δοκίμαζε να κουνήσει τον Μουστάκα, να του σηκώσει το κεφάλι, τα πόδια, μα εκείνα έπεφταν άψυχα, βαρεία.

Έβαλε τις φωνές κι' έτρεξε στο γραφείο του συνταγματάρχη:

— Ψόφησε! ψόφησε! Δεν φταίω εγώ, συνταγματάρχη μου, δεν φταίω εγώ!

(Ακολουθεί)

KIMON ALKIANE

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Παιδιά, πόσα παιδιά! Γύρω στη χαβούζα, ένα πλήθος, από τριών ως πέντε χρονών. Κρατούν στα χέρια τα μικρούτσικα πετρίτσες και τις ρίχνουν μέσα στο νερό. Τινάζονται ψηλά οι στάλες, ενώ τα ψαράκια τρέχουν τρομαγμένα να κρυφτούν στις πιο σκοτεινές γωνίες. Και τα παιδιά γελούν πρόσχαρα, ξένοιαστα. Γι' αυτά η μεγαλύτερη ευτυχία για την ώρα είναι να βλέπουν το νερό να τινάζεται ψηλά και τα ψαράκια τρομαγμένα να κρύβονται.

Στους πάγκους οι μαμμάδες κουβεντιάσουν πλέκοντας. Συχνά σηκώνουν τα μάτια και παρακολουθούν τα παιχνίδια των παιδιών. Κάποτε σηκώνονται. Ο Τάκης μάλωσε με τον Τοτό που τον έβρεξε ρίχνοντας μια μεγάλη πέτρα. Η Λιλίκα βαρέθηκε το παιχνίδι και προτιμά να παίξει με την κούκλα. Μα η Μιμή δε θέλει. Η Λιλίκα θυμώνει. Τραβά τη φιλενάδα της, κλαίει, φωνάζει.

— Εγώ θέλω να παίζω κούκλα...

Τής φαίνεται τόσο παράξενο να της αντιστέκεται μια συνομήλικη αφού η μαμμά δεν της χαλάει χατήρι.

Μα η μαμμάδες σηκώνονται και γαληνεύουν τα παιδιά. Και κάθε μια σφίγγει με τρόπο το παιδί της στην άγκυλη. Το χαϊδεύει τις μπούκλες, το φιλά.

ΟΙ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

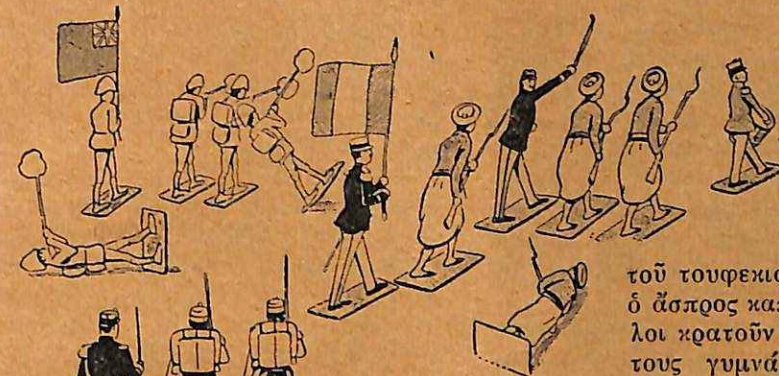
[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Στην τραπεζαρία, πάνω σ' ένα καρυδένιο ράφι, κοντά στα κουτιά με τις τράπουλες και με τα κομμάτια του σκακιού, βρίσκεται και το μεγάλο κουτί με τους μολυβένιους στρατιώτες του Τοτού.

Είναι νύχτα. Ο Τοτός κοιμάται στο κρεβάτάκι του, στην κάμαρά του. Μα κι' οι στρατιώτες του, πλαγιασμένοι μέσα στα κουτάκια τους, πάνω στα χάρινα στρώματά τους, κοιμούνται κι' αυτοί ήσυχα-ήσυχα.

Είναι λογής-λογής στρατιώτες — Έλληνες, Γάλλοι, Άγγλοι, Αφρικανοί — κι' όταν ο Τοτός τους αραδιάζει πάνω στο τραπέζι και παίζει τον πόλεμο, διασκεδάει πολύ. Άλλοι πεζοί, άλλοι καβαλλάρηδες, άλλοι φαντάροι, αξιωματικοί, σημαιοφόροι. Αυτοί, με τη λόγχη έφ' όπου, κάνουν έφοδο. Εκείνοι με τα τουφέκια τους πυροβολούν (και στην άκρη

του τουφεκιού φαίνεται ο άσπρος καπνός). Άλλοι κρατούν τα σπαθιά τους γυμνά. Κι' όλοι φαίνονται σε κίνηση.

Κανένας δεν στέκεται. Άξιωματικοί και στρατιώτες, πεζοί και καβαλλάρηδες, περπατούν, τρέχουν, καλπάζουν. "Αμ βέβαια,

πόλεμος είν' αυτός. Και ποιος στέκεται στον πόλεμο; Καθένας πάει εμπρός, εμπρός, ως που να βρή το θάνατο ή τη νίκη...

Στο τέλος του παιχνιδιού γίνεται πάντα ειρήνη. Και τότε ο Τοτός μαζώνει τους μολυβένιους στρατιώτες του, τους βάζει στα κουτάκια τους, και τα κουτάκια αυτά τα φυλάει στο μεγάλο κουτί που είναι πάνω στο καρυδένιο ράφι. Εκεί-μέσα οι μολυβένιοι στρατιώτες κοιμούνται οληνύχτα, μα και πολλές ώρες της ημέρας.

Τώρα λοιπόν είναι νύχτα. Στην τραπεζαρία και σ' όλο το σπίτι βασιλεύει ήσυχία. Κι' είναι παντού σχεδόν σκοτεινά. Η τραπεζαρία μόλις φωτίζεται από το τζάκι, όπου καίει ακόμα λίγη φωτιά.

Άξαφνα, μέσ' στην ήσυχία και στο σκοτάδι, εκεί-πάνω στο ράφι, ακούγεται καθαρά μια φωνή.

— Ποιος μίλησε; Ποιος μιλάει;

Φαίνεται πως τη νύχτα, καμιά φορά, τα άψυχα παιχνίδια ζωντανεύουν.

Είν' ένας μικρός Έλληνας ταμπουρλιέρης — ο μόνος ταμπουρλιέρης

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΙΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Έτρεξε κι’ έβγαλε το ζακετάκι από το ντουλάπι κι’ είδε κι’ εκεί την ίδια μάρα.

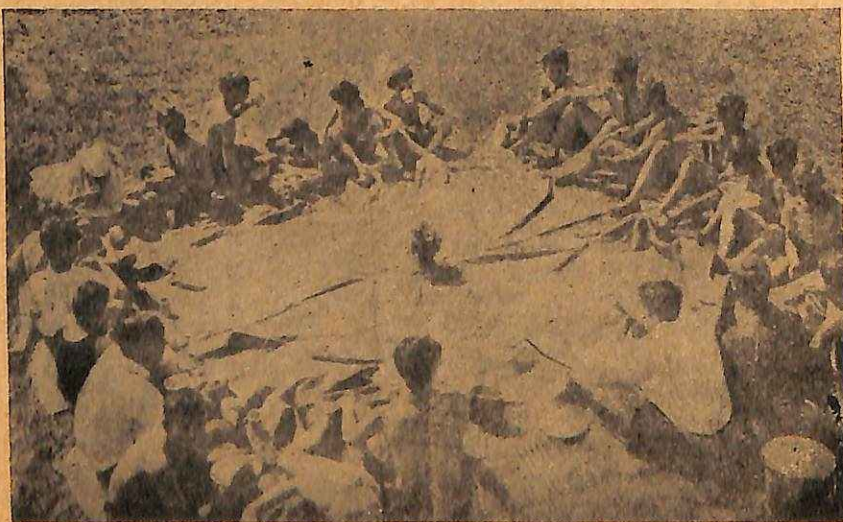
— Θα τη βρω τη θειά μου τώρα! φώναξε με χαρά. Είμαι σίγουρη πως θα τη βρω! Αύριο κιόλας θα πάω στη Βοστώνη.

Καί παίρνοντας άμέσως την απόφασή της άρχισε να ετοιμάζει τα πράγματά της για το ταξίδι, δίχως βέβαια να λησμονήσει το πολύτιμο φόρεμα και το εξίσου πολύτιμο ζακετάκι που θα ήταν γι’ αυτήν ο μίτος της Αριάδνης.

Μόλις το άλλο πρωί σηκώθηκε από το κρεβάτι — και φαντάζε-θε από ποιά ώρα βρισκόταν στο πόδι — δήλωσε στην κυρία Κίνσεϋ και στον Τζακ πως είχε αποφασίσει να φύγει για τη Βοστώνη όσο γρηγορότερα μπορούσε, και την ίδια μέρα άν ήταν δυνατό. Έτοτε σφύριξε στον Πέτρο για να της ετοιμάσει τ’ άμαξάκι της και λίγα λεπτά αργότερα βρισκόταν στο σπίτι των φίλων της.

“Η άνυπομονησία της την είχε κάνει να ξεκινήσει τόσο νωρίς, ώστε τους βρήκε ακόμη στο τραπέζι όπου έπαιρναν το πρωινό τους. Χάρηκαν πολύ σαν έμαθαν την άνακάλυψή της και συμφώνησαν μαζί της πως έπρεπε να φύγουν για τη Βοστώνη το γρηγορότερο. “Ο Ριχάρδος δήλωσε πως ή Μπέττυ θα έκανε θαυμάσια για «ντέτεκτιβ» και προσφέρθηκε να συνοδεύσει τη μητέρα του και την άδελφή του στη Βοστώνη.

ΑΠΟ ΜΙΑ ΘΕΡΙΝΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

“Η τραπεζαρία χωρίς... τραπέζι.

“Ωστόσο ή κυρία Βάν Κούρτ είχε τη γνώμη πως θά ήταν πιδ λογικό να γράφουν πρώτα στην κυρία Φρανσουά για να βεβαιωθούν άν είχε άκόμη εκεί το κατάστημά της, μα ο Ριχάρδος δέ συμφωνούσε μαζί της. “Έλεγε δτι τώρα ήξεραν πια πού πήγαιναν κι’ δτι πληροφορίες ήθελαν θά τις συγκέντρωναν καλύτερα άν πήγαιναν οι ίδιοι εκεί. Φυσικά ή Μπέττυ τάχθηκε με την άποψη αυτή πού συμφωνούσε και με τη δική της. “Η κυρία Βάν Κούρτ, πού όπως είχε πει εϋθύς έξ άρχής ήταν πρόθυμη να κάνη ό,τιδήποτε για να βοηθήσει την προστατευομένη της δέν έφερε πια άλλη αντίρρηση και το ταξίδι άπορρασίστηκε για την επομένη.

“Ηταν ένα ταξίδι πραγματικά θαυμάσιο. Το μεγάλο βαπόρι όπου έκαναν ένα μέρος της διαδρομής φάνηκε στη Μπέττυ σαν ένα πλεούμενο παλάτι, κι’ ήταν στ’ αλήθεια γιατί ή πολυτέλεια των άμερικανικών βαποριών είναι πραγματικά φανταστική. Παρ’ όλη την κακή άνάμνηση πού είχε από το ταξίδι της με τη «Φτερωτή», ή Μπέττυ δέ φοβήθηκε ούτε μια στιγμή όταν βρέθηκε ξανά ανάμεσα στον ούρανό και στη θάλασσα, άπεναντίας διασκέδασε έξαιρετικά, τόσο περισσότερο πού το ταξίδι τους έγινε με θαυμάσιο καιρό.

“Εφθασαν στη Βοστώνη σέ πολύ πρωινή ώρα και πήγαν κατευθείαν στο ξενοδοχείο. “Η Μπέττυ θά είχε μεγάλη διάθεση να πάη άμέσως στη μοδίστρα. Τόση άνυπομονησία είχε

να μάθη νέα για την κυρία Λάρκ Μά με τον καιρό είχε μάθει να συγκρατῇ κάπως τον έαυτό της, να είναι πιδ υπομονετική και να υποτάσσει τα γούστα της και τα κέφια της στη θέληση των άλλων. Περίμενε λοιπόν ν’ άναπαυθῇ πρώτα ή κυρία Βάν Κούρτ πού ήταν πολύ κουρασμένη και δέν έκανε καθόλου λόγο για τη μοδίστρα, ως την ώρα πού αυτή ή ίδια δήλωσε πως ήταν ξεκούραστη κι’ έτοιμη να πάη να ψάξη μαζί με τα δυο κορίτσια στους δρόμους της Βοστώνης για ν’ άνακαλύψη το κατάστημα της κυρίας Φρανσουά.

Δέν άργησαν να το βρουν. Είχε όμως αλλάξει τον τίτλο και στην είσοδο ήταν γραμμένο το όνομα της κυρίας Βιλλερέ.

“Η Μπέττυ ένοιωσε τα γόνατά της να κόβονται βλέποντας την άλλαγμένη έτικέτα. “Ωστόσο δέ θέλησε να χάσει το θάρρος της από την πρώτη στιγμή και μπήκε στο κατάστημα. “Η κυρία Βιλλερέ ήταν μια Γαλλίδα έξαιρετικά πολύλογη και άπαντούσε με μεγάλη προθυμία σ’ όλες τις έρωτήσεις της Μπέττυ.

— Την κυρία Φρανσουά ζητάτε; έκανε. Μάλιστα, έδω είναι το κατάστημά της. Είμαι δ... δηλαδή ή διάδοχός της. Σε τί μπορούμε να σας φανούμε χρήσιμη, δεσποινίς; “Αν κράτησα, λέει, τις πελάτισσες της κυρίας Φρανσουά; — Ναι, τις κράτησα όλες, δηλαδή σχεδόν όλες. Μά, Λαλουέττ, κυρία Λαλουέττ, χμ... δέν πιστεύω. Δέν τη γνωρίζω την κυρία Λαλουέττ. “Ωστόσο, σταθίτε μια στιγμή να κοιτάξω στα παλιά βιβλία του καταστήματος, στα βιβλία της κυρίας Φρανσουά.

Φώναξε και της έφεραν ένα κατσίχο.

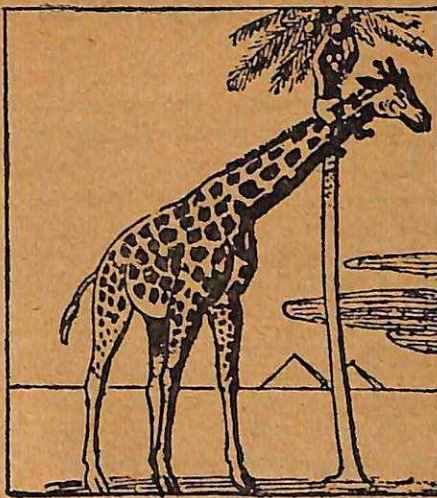
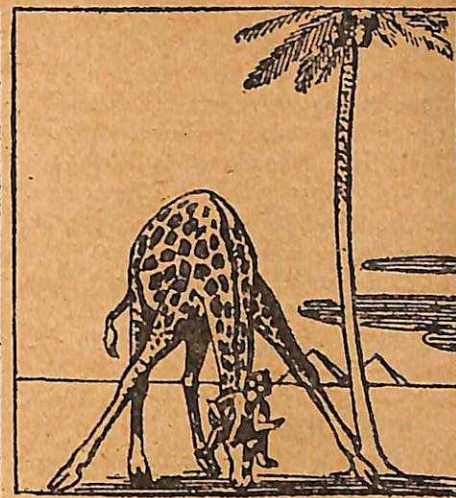
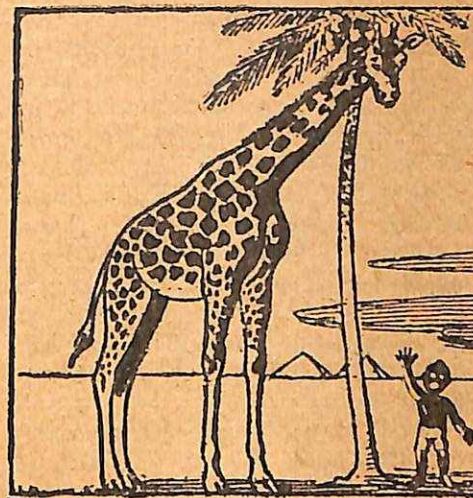
“Αφού το ξεφύλλισε λίγη ώρα:

— “Ορίστε, είπτε, «Κυρία Λαλουέττ, 72 Πλατεία Ρούθφορντ», ω, ή κυρία Φρανσουά είχε μεγάλη τάξη στα βιβλία της. Βλέπετε, δεσποινίς, έκανε χαμογελώντας, σέ κάτι χρησιμεύει κι’ αυτό καμιά φορά. Μά ή Μπέττυ δέν την άκουγε πια. Είχε πέσει στην άγκαλιά της κυρίας Βάν Κούρτ, φωνάζοντας θριαμβευτικά:

— Δέ σας τόλεγα γώ πως θά τη βρίσκαμε στο τέλος; “Αχ πάμε κυρία Βάν Κούρτ, πάμε γρήγορα σ’ αυτή τη διεύθυνση!

“Η άγαθή κυρία Βιλλερέ δέν μπορούσε να καταλάβη καλά-καλά τι τρέχει. “Ωστόσο μ’ όλο πού οι ξένες κυρίες έπαφν πια να της μιλούν και να της ζητούν άλλες πληροφορίες, εκείνη προθυμοποιήθηκε να

ΤΟ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

Στην έρημο, το πεινασμένο Άραπάκι είναι έφευρετικό. Έπειδή δέν μπορεί να φτάση τα καρύδια της κοκοφοινικιάς και φοβάται να σκαρφλώση τόσο ψηλά, χρησιμοποιεί την καμηλοπάρδαλη και βλέπετε τί ώραία πού τα καταφέρνει.

τους φανῇ χρήσιμη σέ δτι της περνούσε από το χέρι της, τους δήλωσε πως είχε τα ωραιότερα μοντελλάκια σέ φορέματα και σέ καπέλλα της τελευταίας μόδας, πως θά ήταν ευτυχής άν οι κυρίες ήθελαν να γίνουν πελάτισσές της και άλλα τέτοια ένα σωρό. “Η Μπέττυ για να την ευχαριστήσει για την προθυμία της θά ήταν πρόθυμη να της παραγγείλῃ μια ντουζίνα φουστάνια κι’ άλλα τόσα καπέλλα. Μά ένοιωθε τέτοια ταραχή, και είχε τόση άνυπομονησία, ώστε αυτή ή σκέψη ούτε της πέρασε καν άπ’ το μυαλό.

“Έτσι έκοψε στη μέση τα κομπλιμέντα και τις τσιριμιόνιες της μοδίστρας και βγήκε βιαστικά άπ’ το κατάστημα για ν’ άνεβῇ στ’ άμάξι.

“Όταν έφθασαν στον αριθμό 72 της πλατείας Ρούθφορντ, ένοιωσαν κι’ οι τέσσερες μεγάλη απογοήτευση. “Όλα τα παραθυρόφυλλα ήταν κλειστά και το σπίτι φαινόταν έρημο κι’ άκατοίκητο.

— Κανένας δέν κάθεται έδω, παπαγαλάκι, είπτε ο Ριχάρδος δοκιμάζοντας ν’ άστειευθῇ, το κλουδι είναι άδειανό.

— Πως έφυγε; έφυγε κι’ από δώ; έκανε ή Μπέττυ μ’ άπελπισία, ένώ το προσωπάκι της, πού πρώτα ήταν τόσο ξαναμμένο, έπαίρνε τώρα μια έκφραση γεμάτη απογοήτευση και θλίψη.

— “Έλα δά, παπαγαλάκι, μὴν άπελπίζεσαι. Το κλουδι είναι άδειο και το πουλι έπέταξε, είν’ αλήθεια. Μα πού θα πάη; Θα το τσικώσουμε. “Εν τῇ μεταξύ, το καλύτερο πού έχουμε να κάνουμε για την ώρα είναι να γυρίσουμε πίσω στο ξενο-

δοχείο και να καταστρώσουμε ένα καινούργιο σχέδιο.

“Η Μπέττυ, όταν αποφάσισε ν’ άρχισῇ τὸν έρευνά της δέν περίμενε ποτέ πως θα συναντούσε τόσα έμπόδια στο δρόμο της. Και πάλι ωστόσο, τίποτε δέν θα την σταματούσε! “Έτσι ο Ριχάρδος την ώδήγησε στο ξενοδοχείο μαζί με τη μητέρα του και την άδελφή του κι’ ύστερα αυτός ξαναβγήκε έξω, άφού δήλωσε πως θα πήγαινε να μαζέψῃ πληροφορίες και πως θα γύριζε την ώρα του βραδυνού φαγητού.

Πραγματικῶς στις έπτὰ παρουσιάστηκε, χαμογελώντας ευχαριστημένος.

Βλέποντάς τον ή Μπέττυ ένοιωσε πάλι την καρδιά της να ζεσταίνεται.

— Δίχως άλλο κάτι θα μάθατε! έκανε χαμογελώντας κι’ αυτή.

— “Όταν λέω πως θα γινώσκουν ένας πρώτης τάξεως ντέτεκτιβ, άπάντησε ο Ριχάρδος εύθυμα. Τίποτε δέν σου ξεφεύγει.

— Τι μάθατε; έκανε με άγωνία το κορίτσάκι. Πήγε μου, γρήγορα.

— Πιστεύω, παπαγαλάκι, δτι τώρα βρήκαμε στ’ αλήθεια τα ίχνη αυτής της «Λάρκ» πού φαίνεται σαν να μάς κοροϊδεύει και μάς ξεφεύγει πάντοτε την τελευταία στιγμή... Στο τέλος μου φαίνεται πως θα της ρίξουμε μια πρέζα αλάτι στην ούρά της. “Επέτυχῃ λοιπόν να βρω ένα γραμματοκομιστή, τὸν γραμματοκομιστή της γειτονιάς της κυρίας Λάρκ. Λοιπόν ο γραμματοκομιστής αυτός, πού είπτε πως ή κυρία Λαλουέττ της πλατείας Ρούθφορντ βρίσκεται τώρα στο Λαίηγκουντ της Ν. Υερσέης.

— “Ω, έκανε ή Μπέττυ, με τη φωνή πνιγμένη από την πολλή χαρά. Είναι μακριά άπ’ έδω; Πότε φεύγουμε;

— Το παπαγαλάκι μας μεταμορφώθηκε σ’ άκρίδα, γέλασε ο Ριχάρδος. Πηδάει από το Γκρήνμπορου στη Βοστώνη, κι’ απ’ τη Βοστώνη στο Λαίηγκουντ σαν να ήταν μισῆς ώρας δρόμος. “Αφσέ μας λιγάκι ν’ άναπνεύσουμε, παιδί μου. “Όλος ο κόσμος δέν μπορεί να ταξιδεύῃ έτσι δίχως διακοπή. Φοβάμαι πως ή μητέρα μου είναι πολύ κουρασμένη για να μπορέσει να ξεκινήσει κι’ ελας αύριο για νέο ταξίδι.

(Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Σήμερα μέσ’ στο σκυθρωπό άπ’ τη βροχή λιμάνι Κάποια μπρατσέρα άρπασε άργά, καμωρατή. Καί να την ή γλυκαία στιγμή πού ο ξεσητεμένος Γυρνούσε στο σπίτι του, ως τότε άνειρευτεί.

Και το σπίτι του γιαιλού — φωλιά παρατημένη, Πού μάταια τόσες άνοιξες πρόδινε να καρῇ — Μέσα στ’ όχο φθινοπώρο, λευκό κι’ εύτυχημένο Μιάν άνοιξη λές κι’ έκλεισε για πάντα, γελαστή.

Χαρά, μα μέρα πού άργά θα κλαίῃ το ποταμόβόχι Καί όλων ή βαρεία ψυχὴ θά σ’ έχη ξεχασμένη. Τότε άν φτάσης σιγαλά άπ’ έξω και χτυπήσης Πως θά σ’ άνοίξουν πρόθυμα την πόρτα την κλεισμένη.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ·ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΗΤΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΝΑ γράμμα από κάποια καλή μας φίλη, — Γεώργιος τὸ ψευδώνυμό της — πού μου τῶσε ἡ Διάπλασις νὰ τὸ διαβάσω, με συγκίνησε βαθιά μὰ μ' ἔβαλε καὶ σὲ πολλές σκέψεις. Εἶναι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, Σὲ κάποια ἐκεῖ ἐφημερίδα, τότε μὲ τις παραστάσεις τοῦ «Ποπολάρου» ἀπὸ τὸν θίασο τοῦ Ἑθνικοῦ, δημοσιεύθηκε ἕν' ἄρθρο ἐναντίο μου, ἕνας λίβελλος νὰ πῶ καλύτερα, πού ἔλεγε πῶς καμμιὰ λογοτεχνικὴ ἀξία δὲν ἔχουν τὰ ἔργα μου, πῶς τὰ πρόσωπά τους δὲν εἶναι ἄνθρωποι παρὰ σκιές, πῶς ἄδικα τὰγάπα καὶ τὰ χειροκροτεῖ ὁ κόσμος, ἄδικα τ' ἀνεβάζουν στοὺς οὐρανούς οἱ κριτικοὶ στὴν Ἀθήνα, ἄδικα ἡ Ἀκαδημία μ' ἔκανε Ἀκαδημαϊκὸ, καὶ πῶς ἀπὸ τοὺς νέους πού διαβάζουν καὶ καταλαβαίνουν, ἄλλοι ἀμφιβάλλουν γιὰ μένα — εἶναι ἢ δὲν εἶναι; ἀξίζει ἢ δὲν ἀξίζει; — κι' ἄλλοι μ' ἔχουν... σβύσει πρὸ πολλοῦ! Αὐτὸ τὸ ἄρθρο — ἴσως καὶ κανὲν ἄλλο πού ἐγὼ δὲν τὸ εἶδα — διαβάσε ἡ καλή μας φίλη κι' ἔγινε «ἔξω-φρενῶν». Τί «ἀπαίσιον» πράγματα εἶν' αὐτά; Δὲν ἔχουν «ντροπή» αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, νὰ γράφουν ἔτσι γιὰ ἕνα συγγραφέα πού ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἀναγνωρίζει καὶ τὸν τιμᾷ, κι' ἂντι νὰ χαίρουνται καὶ νὰ περηφανεύονται πού κι' ἡ Ἑλλάδα ἔχει «ἕνα δοξασμένο δημιουργικὸ πεζογράφο, τὸν κατατρέχουν, τὸν πολεμοῦν καὶ θέλουν νά... τοῦ κλείσουν τὸ δρόμο;

Αὐτὰ γράφει ἡ φίλη μας. Ἀλλὰ τὸ κροῖμα πού τὴν ἀνασάττωσε δὲν εἶναι μοναδικό. Συχνὰ φαίνονται στὸν τύπο ἄρθρα μὲ ὑπογραφὲς νεαρῶν καὶ ἀγνώστων, πού προσπαθοῦν ἔτσι νά... σβύσουν συγγραφεῖς παλίου καὶ ἀναγνωρισμένους. Τελευταῖα ἀκόμα ἕνας νέος κριτικὸς — ὅχι τόσο ἀγνωστος αὐτὸς — ἀρνῆθηκε καθε ἀξία στὸν ἀκαδημαϊκὸ Γεώργιο Δροσίνη, τὸ συγγραφέα τῆς «Ἀμαρυλλίδος» καὶ τῆς «Ἐρσης», τὸν ποιητὴ τῶν «Φωτέρων Σκοταδιῶν», πού εἶναι ἀναντίρρητα ἀπὸ τοὺς καλύτερους πού ἔχουμε, καθ' αὐτὸ μὴ νεοελληνικὴ δόξα (ἢ «Ἀμαρυλλίς» του π. χ. μεταφραστικὴ σὲ δέκα ξένες γλώσσες). Τὸν ἴδιο καιρὸ, σ' ἕνα πειραιώτικο περιοδικό, ἕνας ἄλλος νεαρός, ἐξαφορμῆς τοῦ τελευταίου μου θεατρικοῦ ἔργου, δημοσίευσε ἐναντίο μου — κι' ἐναντίων ὅλων τῶν παλιῶν θεατρικῶν συγγραφέων πού... χρεωκόπησαν —

λίβελλο ἀκόμα πὺδ πρόστυχο καὶ πὺδ ἀνόητο ἀπὸ ἐκείνον τῆς Θεσσαλονίκης. Αὐτὸ μάλιστα προκάλεσε τὴν ἀγανακτισμένη διαμαρτυρία δυὸ ἄλλων νέων Πειραιωτῶν, πού με ὑπερασπίστηκαν γενναῖα, ὅταν δόθηκε στὴν πόλη τους ἡ «Φωτεινὴ Σύντηξη». Καὶ πῆραν ἀφορμὴ νὰ γενικέσουν τὸ ζήτημα, νὰ κατακρίνουν αὐτὴ τὴν τάση τοῦ... σβύματος τῶν ἀξιών καὶ νὰ ποῦν, πολὺ σωστά, πῶς δὲν ἔχει κανεὶς νὰ περιμένει τίποτα ἀπὸ αὐθάδεις καὶ ἀναρχικοὺς νέους πού δὲν ἀναγνωρίζουν καὶ δὲν σέβονται κανένα.

Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὴν καλή μας φίλη. Ἡ ἀπορία της — πού εἶναι βέβαια κι' ἀπορία πολλῶν ἄλλων — εἶναι: πῶς μπορεῖ νὰ γράφονται τέτοια πράγματα στὸν τύπο γιὰ συγγραφεῖς γνωστούς κι' ἀναγνωρισμένους, πού τὰ ἔργα τους δίνουν τόση εὐχαρίστηση καὶ προκαλοῦν τόσο θαυμασμό — δὲν λέω τώρα γιὰ τὰ δικὰ μου — σὲ θεατὲς καὶ σ' ἀναγνώστες. Οἱ νεαροὶ αὐτοὶ ἀγνωστοὶ τὸ κάνουν ἀπὸ κακία; ἀπὸ φθόνον; ἀπὸ ἀμάθειαν; ἀπὸ ἀνοησίαν; Ἡ βέβαια δὲν ἀποκλείονται κι' αὐτά. Ὑπάρχουν στὸν κόσμο καὶ κακοὶ ἄνθρωποι, καὶ φθονεροί, καὶ ἀνόητοι, καὶ ἀμαθεῖς πού κρίνουν χωρὶς νὰ ξέρουν καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν. Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νεαρούς, πού ξεσπαθώνουν κάθε τόσο μὲ κάθε ἱταμότητα, τὸ κάνουν μάλλον ἀπὸ ἰδεολογία — μὴ σφαλερῇ κι' ἀστήριχτη βέβαια ἰδεολογία, πού πρέπει νὰ μᾶς κἀνὴν περισσότερον νὰ τοὺς λυπόμαστε παρὰ νὰ θυμώνουμε μαζί τους. Εἶναι τάχα νεωτεριστὲς καὶ πιστεύουν μὲ πεποίθηση πῶς κάθε ἔργο παλίου συγγραφέα, πού δὲν ἔχει τις ἰδέες τους, δὲν ἔχει καὶ καμμιὰ ἀξία. Ἡ κι' ἂν ἔχη κάποια, οἱ νέοι πρέπει νὰ τὴν περιφρονοῦν, νὰ τὴν παραβλέπουν καὶ νὰ τὴν ἀρνούνται γι' ἀγάπη τῆς ἰδέας. Μεγάλῃ πλάνῃ, παιδιὰ μου, γιατί ὑπάρχουν ἀπειρα παλιὰ ἔργα, πού οἱ ἰδέες τουςμπορεῖ νὰ πέρασαν, μὰ πού ἡ μεγάλῃ τους τέχνη τὰ κρατᾷ ζωντανὰ πάντα κι' ἀθάνατα. Κι' ὅταν ἕνα ἔργο εἶναι καμωμένο ἀπὸ ἀληθινὸ συγγραφέα, κι' ἔχει γι' αὐτὸ τὴν ἀξία του — λογοτεχνικὴ ἀξία — γιὰ κανένα λόγο, γιὰ καμμιὰ ἰδέαν, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀρνήθῃ, νὰ τὸ σβύσῃ, καὶ μὴ τέτοια προσπάθεια, ἀτομικὴ ἢ ὁμαδική, ὅσο ἐπίμονη κι' ἂν εἶναι, καταντᾷ ματαιοπονία.

Πιστεύουν ἀκόμα αὐτοὶ οἱ νέοι — κι' ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης — πῶς οἱ παλιοί, οἱ ἀναγνωρι-

σμένοι, οἱ δοξασμένοι, πού ἐξακολουθοῦν ἀκόμα νὰ βγάζουν βιβλία ἢ νὰ δίνουν ἔργα τους στὸ θέατρο, τοὺς φράζουν τὸ δρόμο, τοὺς ἐμποδίζουν νὰ φανοῦν, νὰ διαπρέψουν, κι' εἶναι τελοςπάντων προσκόμματα πού με κάθε τρόπο, θεμιτὸ ἢ ἀθέμιτο, πρέπει νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ μέση. Φωτιά λοιπὸν καὶ τσεκούρι! Κι' ἡ συκοφαντία ἀκόμα σ' ἐνέργεια. (Φαντασθῆτε: ὁ νέος τοῦ πειραιώτικου περιοδικοῦ ἔγραψε πῶς τὸ τελευταῖο μου ἔργο, πού ἔκαμε τριανταπέντε ὥς τώρα παραστάσεις, μόλις κράτησε μιὰ ἐβδομάδα καὶ... χρεωκόπησε κι' ἐμπορικῶς!-) Ἀλλῃ πλάνῃ αὐτῇ. Γιατί με ψευτιές, με συκοφαντίες, με βρισιὲς καὶ με ἄρνησεις, οἱ παλιοὶ πού ἀξίζουν πραγματικῶς δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὴ μέση. Μὰ οὗτ' ἐμποδίζουν καὶ κανένα, γιατί θέση ὑπάρχει γιὰ ὅλους. Κάθε στιγμή μπορεῖ νὰ φανῇ ἕνας νέος καὶ νὰ πάρῃ ἀμέσως τὴ θέση του. Φτάνει μόνον νὰ ξίξῃ κι' αὐτὸς πραγματικῶς. Νά, ὅπως ὁ κ. Λιδωρίκης μὲ τὴ «Μεγάλη Στιγμή».

Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα τὰ ξέρετε. Κι' ἄλλες φορὲς σὰς τὰ εἶπα Σὰς τὰ θυμίζω μόνον γιὰ νὰ τάχετε ὅπ' ὅψι καὶ νὰ μὴν ἀπορῆτε, οὔτε νὰ θυμώνετε ὅταν διαβάζετε ἄρθρα σὰν ἐκεῖνα πού ἔκαναν ἔξω φρενῶν τὴν καλή μας φίλη. Καὶ νὰ οἰκτείρετε μόνον, νὰ λυπᾶστε τοὺς νέους πού τὰ γράφουν ἀπὸ μιὰ τόσο σφαλερῇ, ἀστήριχτη κι' ἀνόητη ἰδεολογία.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΛΙ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πάλι τὸ Φθινόπωρο πλάκωσε στὴ φύση. Κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα γέρουν τὰ βουνὰ Ἡ γαλάζια θάλασσα ἔχει ἀφροὺς γιομίσαι. Καὶ τὰ γοργοφτέρουνα φεύγουνε ξανά.

Χαῖρε φῶς, Χαῖρε Ζωή!... τώρα θὰ μᾶς κλείσῃ Στ' ἄψυχα δωμάτια καὶ τὰ σκοτεινὰ Ὁ ἀγέρας ὁ ψυχρὸς πού με μᾶς θὰ σβύσῃ Ὅλα γύρω τὰ θεῖμα καὶ τὰ φωτεινὰ...

Τώρα θὰ αἰσθανόμαστε μιὰν ἀνάτεια λύπη, Σοῦ βιβλίου μὲρὸς σκυφοί, τὴ χλωμὴ σελίδα, Μιὰ θλιμμένη ἀνάμνηση, μιὰ χαμένη ἐλπίδα...

Πένθιμοι τοῦ ρολοιοῦ θ' ἀντηχοῦν οἱ χτύποι Σμίγοντας μὲ τῆς βροχῆς τὸν ἀργὸ τὸν ἦχο, Καὶ παρόξενες Σκιεὲς θ' ἀγρυπνοῦν στὸν τοῖχο.

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΑΤΑΛΥΤΗΣ

Ξεκίνησες ὁλόχαρος στὸ στόμα σου εἶχες γέλιο, Νὰ φτάσῃς πέρα μακριά, πού ἦταν ὁ σκοπὸς σου, Στὸ ἀφθαστο, στὸ Τέλειο. Κι' εἶπες: Ἄλλοι τὸ καθεὶ πού θὰ βρεθῇ ἐμπρὸς σου!

Ξεκίνησες καὶ ξέσκιες τῆς θλίψης τὰ μαγνάδια, Νίκησες πόθους καὶ χαρές, λύγισες τοὺς ἀνθρώπους, Ἀσήμαντα κοτόδια Ἦταν γιὰ σὲ τ' ἄγρια βουνά, διάβηκες τόπους τόπους!...

Ἀγέρες!... Ὡ, δὲν ἐνοιώθεις... ἀστροπελέκια... μπόρες. Ὁ χάρος δὲ σὲ τρώει... Τάγνωστο τ' ἀψηφοῦσες, Τῶν λογισμῶν τις χῶρες. Πέρα μακριὰ στὸ ὁρίζοντα τὸ βάθος ἐδωροῦσες

Καὶ εἶπες: — Νά το! ἔφτασα τὰ χέρια μου ν' ἀπλώσω Ν' ἀδράξω αὐτὸ τὸ Τέλειο. Ν' ἀκαρτεράει ὁ θρόνος» Δὲν πρόφθ' οὐδ' ὅστος: Σὲ νίκησε, σὲ λύγισε, ὁ καταλύτης Χρόνος.

Βασίλισσα τοῦ Πόνου

Ο ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Διήγημα)

Β'

Νύχτωσε. Μισανόγει ἡ πόρτα τοῦ χαμόσπιτου. Σὰ σιὰ μέσα στὸ λιποθυμισμένο φῶς τοῦ λιχναριοῦ περᾶ ὁ ἄντρας. Διστακτικὸς τὴν κοιτάζει μὲ οἶκτο. Εἶναι στὸ μιντερί. Τὸ πρόσωπο στὰ χέρια κι' ἀκουμπισμένο στὰ γόνατα. Φαίνεται κοιμισμένη. Τὰ νεῦρα της ὕστερα ἀπ' τὴν ὑπερένταση χαλαρώσανε ἀποκοιμήθηκε. Ἀπ' τὴν πόρτα τὴν κοιτᾷ, τὴν κοιτάζει, σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὴν κλείσῃ μέσα του. Σὰ νὰ πρόκειται νὰ μὴ τὴν ξαναδῇ. Ἦρθε νὰ τὴν ἀπαχαιρέτησιν πρὶν χαροπαλαίψῃ. Μὰ πόσο φοβόταν τὴν ἀντίστασίν της! Κι' αὐτὸς εἶχε παρμένη τὴν ἀπόφαση. Θὰ πήγαινε στὸ φανάρι, θὰ ἐπιχειροῦσε κι' ὁ Θεὸς βοηθός. Τώρα πού τὴν βλέπει κοιμισμένη εἶναι εὐχαριστημένος. Τοῦ φτάνει ὅτι τὴν εἶδε, ὅτι τὴν ἀποχαιρέτησε ἔτσι ἄφωνα... Ἀθόρυβα ὅπως ἦρθε ξαναφύγει. Μὰ ἐνὼ κλεῖ τὴν πόρτα πίσω του προσεχτικῶς, ἕνα δυνατὸ φύσημα τ' ἀγέρα τὴ κτυπᾷ. Κοντοστέκεται γιὰ λίγο ἀπ' ἔξω, ἀφουγκράζεται. Τίποτα. Καμμιὰ κίνηση. Ὡραία. Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ λιμάνι σταθερός, ἀποφασισμένος.

Ἡ βαρκούλα του τὸν περιμένει. Στὸ μουράγιο εἶναι μαζεμένοι πολλοί. Ἐκεῖ κι' ὁ Ἀγγλος ὁ προϊστάμενός του. Κουβεντιάσουν δυνατὰ χειρονομώντας. Σὰν τὸν βλέπουν νὰ πλησιάζῃ βουβαίνονται. Μόνον τὸν κοιτάζουν, τὸν κοιτάζουν ἀμίλητοι, σὰ νὰ τὸν βλέπουν γιὰ πρώτη φορά. Τοὺς κοιτάζει κι' αὐτός. Στὰ μάτια του ζωγραφίζεται ἡ ἀπόφαση. Καμμιὰ σιὰ. Ὁλοκάθαρη

ἡ ματιὰ πού τοὺς ἔριξε... Νά, ἐτοιμάζεται νὰ πηδῇ στὴ βάρκα... Ὁ Ἀγγλος τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ δίνει τὸ χέρι. Ὁ ἄλλος τοῦ τὸ σφίγγει. Σιωπὴ! Μόνον μετὰ κίνηση τῶν ματιῶν καὶ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ δίδει ἐκεῖ κοντὰ πρὸς τὸ χαμόσπιτο. Ὁ Ἀγγλος κουνάει τὸ κεφάλι καθισχυαστικά. Κατάλαβε. Καλὰ!

**

Ἡ νύχτα σκοτεινὴ καὶ κρύα πλακώνει τις καρδιές. Ἡ τραμουντάνα σφυρίζει δαιμονισμένα πάνω στὰ ξάρτια τῶν καϊκιῶν. Τὰ κύματα σκάζουνε πάνω στὸ μῶλο μουγκρίζοντας. Ὁ ὁμιλος τοῦ λιμανιοῦ ξαναβροῖσκει τὴ λαλιά του καὶ χειρονομεῖ, δείχνοντας πρὸς τὸ στόμα τοῦ λιμανιοῦ, μέσα στὸ σκοτάδι, μιὰ σιὰ. Μικραίνει, μικραίνει καὶ σὲ λίγο χάνεται. Εἶναι σὰ νὰ τὴν πῇ ὁ σάλαγος τῶν κυμάτων καὶ τῆς ἀγορευμένης τραμουντάνας.

Ἡ κουβέντα σιγὰ-σιγὰ ξεψυχαίνει. Ὁ καθένας κρατᾷ τις σκέψεις του. Δὲν κοιτάει νὰ μιλήσῃ. Καὶ γιὰ ποῖο σκοπὸ; Ὅλοι τὰ ἴδια συλλογιούνται. Τὸ ἴδιο ἀγωνιοῦν. Καὶ θὰ βαστάξῃ ἡ ἀγωνία τους αὐτὴ, ὥς πού νὰ φανῇ τὸ κοκινωπὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ νὰ λάμπῃ τρεμουλιαστὸ μέσα στὴ θύελλα...

Μιά, δυό, τρεῖς ὥρες ἀγωνίας. Τίποτα. Στὸ λιμάνι περιμένουν κάθε στιγμή τὸ χαμόσπιτο σημάδι. Κατὰρα! Ἀρχίζουν ν' ἀνησυχοῦν. Ὁ Ἀγγλος σουλατσάει νευρικός, συλλογισμένος. Ὁρες-ὥρες σταματᾷ καὶ ψάχνει μέσα στὸ σκοτάδι. Σὰ νὰ βλέπῃ τὸ βαπόρι, τὰ φῶτα του.

Αὐτοῦ κι' ἡ γυναῖκα τοῦ φαροφύλακα. Σὰν ἔβλεπε κι' εἶδε τὴν ὥρα περασμένη καὶ τὸν ἄντρα της νὰ μὴν ἔρχεται, ἔτρεξε στὸ λιμάνι. Ἦταν ἀργά. Ὁ ἄντρας τῆς ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή χαροπάλευσε. Σωστὸ συντοίμι σωριάζεται καταγῆς καὶ μετὰ τὰ μάτια τρυπάει τὸ πηχτὸ σκοτάδι ξεφωνίζοντας κάθε τόσο.

Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά!

Αἰ-Νικόλα, βοήθα!

Κι' ἡ τραμουντάνα ἐξακολουθεῖ λυσασμένη. Κάποια στιγμή, φοβερὴ λάμψη, ἴδια ἀστραπή, ξεσκίζει τὸ σκοτάδι. Βροντὴ δυνατὴ σκεπάζει τὸ σάλαγο τῆς θύελλας. Μέσα στὴ λάμψη κάτι συντοίμια στὸν ἀγέρα πάνω ἀπ' τὰ κύματα. Ὑστερα... μόνον τὸ μουγκρῖσμα τῆς θάλασσας. Στὸ μουράγιο κοιτάζονται ἀμίλητοι. Ὁ Ἀγγλος βρίζοντας στὴ γλῶσσα του δαγκάνει τὸ δάχτυλο. Ἐνὰ ἄχ! ξεφύγει ἀπ' τὰ σφυγμένα δόντια τῆς γυναίκας καὶ λιποθυμῇ... Κι' ἐκεῖ δεξιά, ἀπ' τὴν ἀντίθετη μεριὰ τοῦ φαναριοῦ, τὰ φῶτα τοῦ βαποριοῦ, ἀδύνατα ἀπ' τὴν ἀπόσταση, πλησιάζουν. Σὲ λίγο τὸ βαπόρι θάναί ἀπείραχτο στὸ λιμάνι. Στὴν ἐκκρίση τῆς τορπίλλης, πού προκάλεσε ὁ φαροφύλακας, τραβηγμένους ἀπ' τὰ κύματα, εἶδε τὸ ξηρονήσι καὶ κανόνισεν τὴν πορεία του.

Βέδας

**

ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ ΞΕΨΥΧΗΣΕ (Πεζογράφο)

Κι' ἦταν ἕνα μικρὸ ἀδύνατο πουλάκι, κι' ἦταν ἕνα πουλάκι μὲ λεπτεῖς πο-

λύχρωμες φτερούγες καὶ με ζωγραφιστά ὁλόγλυκα ματάκια. Ἦταν ἕνα πουλάκι ἐκεῖ κάπου μακριά, πού πῆθανε ὁλομόναχο μὲς στὶς πικνὲς λιγαριές. Πῆθανε. Καὶ τόσο ἀθόρυβα, τόσο σιγαλά, πού κανεὶς δὲν τὸν οὐλοῦσε, κανεὶς! Οὔτε καὶ τὸ νερὸ πού κύλαγε καὶ τοῦ χάριζε κάποτε τὴν δροσιὰ του, οὔτε καὶ οἱ μαργαρίτες οἱ χλωμές π' ἀγάπαγε σὰν ζῶσε. Κανεὶς δὲν τὸ κατάλαβε.

Μόνον ἕνα μικρὸ, τόσο δα μικρὸ κορίτσι τ' ἀγορίκι καὶ ἔκλαιε μυστικά ἀπὸ πόνο. Ἐκλαιγε καὶ σὰν ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του νὰ πᾶ νὰ ξεποστάσῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς θάλασσας, καὶ σὰν τὰ πουλιὰ κουρνιάζαν με τερτίσμα ὁλόγλυκο μέσ' τὰ κλαριά τῶν δέντρων, χωρὶς ν' ἀναπολήσουν τὴν ὥρα τῆς γλυκειᾶς, τὸ σιγαλὸ χαμένο κελᾶδημα τοῦ πεθαμένου τῶν συντρόφου, σὰν τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ γέρονε λιγομένα πρὸς τὴ γῆ, σὰ νὰ θέλαν ν' ἀκούσουν τοὺς ἦχους τῆς τοῦς μαγικῶς πού βγαίνουν ἀπ' τὰ σπλάχνα τὰ βαθεῖα τῆς, ἐκεῖνὴ με βῆμα ἀνάλαφρο παδῆντας σὲ χαλὶ ἀπὸ χόρτα, ἀθόρυβα ἔτσι πού νὰ μὴν ταράξῃ τὸν ὕπνο του, πλησίασε τὸ μέρος πού κοιτόνταν τὸ πεθαμένο του ἀδύνατο σωματάκι. Δροσιὰ εὐωδιασμένη ἔτρεξε ἀπ' τὰ μάτια τῆς καὶ δρόσιος τὰ κλεισμένα του βλέφαρα. Στοργικὰ τὸ βάλει ν' ἀναπαυθῇ μέσα σ' ἕνα λάκκο τόσο δα, σὰν τὴ χούφτα τῆς μικροῦ, πού τ' ἀνοίξε ἡ ἴδια μετὰ τὰ λευκά της χερὰκια ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ τοῦ τρεχάμενου νεροῦ καὶ πού τὸ στρώσε μετὰ πὺδ χλωρὰ καὶ μυρωμένα χόρτα.

Τὸ βάλει μέσα μετὰ χέρι τρεμάμενο καὶ τὸ σκέπασε ἀπαλὰ με χῶμα, τόσο ἀπαλὰ πού δὲν τ' ἀγορίκισε τὸ δύστυχο, τ' ὁλομόναχο, τὸ ξεχασμένο. Δυὸ μαργαρίτες ἀνθήσαν στὸν τάφο του, δυὸ μαργαρίτες πού τρέφονταν ἀπ' τὴν ἀποσταμένη του καρδοῦλα. Κι' ἦταν οἱ πὺδ ὁμορφες κι' οἱ πὺδ χλωμές κι' ἀπ' τῆς χλωμότερες πού μαργαρίτες τοῦ ἀγροῦ, πού ἀγαποῦσε σὰν ζῶσε.

Ἦταν ἔξω, ἦταν μοναχό, καὶ γρηγορὰ ἀπελησμονήθη. Κανεὶς δὲν ἀποθύμησε τὸ μάγο του τραγοῦδι κι' οὔτε κανεὶς ξαναζήτησε τὰ ζωγραφιστά ματάκια καὶ τῆς πολὺχρωμης του ἀνάλαφρες φτερούγες. Μόνον σὲ κάποια γωνία πολὺ μακρινὴ ἕνα κορίτσι, ἕνα τόσο δα μικρὸ κοριτσάκι με λευκὴ ποδιά με σκουρὰ ὁλόξανθα ματάκια, καὶ γαλανὰ ματάκια, μάταια τ' ἀναλογίστηκε κι' ἔκλαιε μάταια ἀπὸ πόνο...

Ἀστὸν τῆς Κερκύρας

**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ὁπηρέτρια: — Κυρία, ἔκοψε τὸ γάλα.

Ἡ Ξεπεσμένη Λαῖδη: — Μαιμῆ, αὐτὴ φταίει. Τὴν εἶδα πρωτύτερα πού τ' ἀνακάτευε με... τὸ μαχαίρι!

Ρέλια

**

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, λέει ἡ μαμὰ τοῦ Τοῦτοῦ σὲ μιὰ φίλῃ της, πού ὁ μῦός μου κάνει συλλογὴ ἀπὸ γραμματόσημα. Ἔτσι μαθαίνει καλότερα τὴ Γεωγραφία. Πῆς μας, Τοτό, πού βρίσκεται ἡ Οὐγγαρία;

— Δυὸ σελίδες μετὰ τὴν Ἱταλία! ἀπαντᾷ ἀδίστακτα ὁ Τοτός, Ἐανθὴ Κουκλίτσα

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1934

Πρόσκλησις τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς

Ἔτος 56ον—Ποιὰ μυθιστορήματα θὰ δημοσιευθοῦν.—Ὁ «Ἀσπρος Λύκος».—«Ὁ κληρονόμος τοῦ Ρόβινσον».—Διάφορα ἄλλα.—Οἱ ὅροι μένουσιν οἱ ἴδιοι.—Μόνον ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ γίνεται πάλι 10 σελλίνα.—Οἱ νέες διατάξεις τοῦ «Ὁδηγοῦ».

Με τὴ βοήθεια τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ μὲ τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν μου, τελειῶναι σὲ λίγο τὸ 56ο μου ἔτος κ' ἀρχίζω τὸ 56ο. Κανένα περιοδικό, καμμιὰ ἐφημερίδα στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔξῃ ποτὲ τόσα χρόνια. Μὰ κ' ἀπὸ τὰ παιδικὰ περιοδικὰ ὅλων τοῦ κόσμου εἶμαι σήμερα τὸ ἀρχαιότερο. Πού θὰ πῇ ἀπλούστατα, πὼς ἡ ἀγάπη πού μοῦ εἶχαν καὶ μοῦ ἔχουν τὰ Ἑλληνόπουλα—ἀγάπη πού πέρασε τώρα στὴν *τρίτη γενεά*, στὰ ἐγγόνια τῶν πρώτων μου συνδρομητῶν—εἶναι κατὰ μοναδικὸν κόσμον κ' ἀπαράδειγματιστο. Καὶ μὲ ὅλο μου τὸ δικαίωμα μπορῶ νάμαι περήφανη!

Ὅπως κάνω κάθε χρόνον αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, θὰ σὰς πῶ σήμερα ποιὰ μυθιστορήματα θὰ δημοσιεύσω τὸ διάστημα τοῦ 1934. Γιά τὴν ὥρα, δυὸ μόνο ἔχω γιὰ βέβαια. Εἶναι μεγάλα καὶ μπορεῖ νὰ κρατήσουν κ' ὅλο τὸ χρόνο. Ἄν ὅμως τελειώσουν νωρίτερα, θὰ δημοσιεύσω καὶ τρίτο—μικρότερο αὐτὸ—πού τὸ ἔχει βρεῖ κιόλα. Ἀλλ' ἄς πῶ τώρα γιὰ τὰ δυὸ βέβαια, πού θὰ ῥοιζοῦν μαζί στίς 2 τοῦ Δεκεμβρίου. Τὸ ἓνα εἶναι

Ὁ ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ,

τοῦ Γάλλου Norbert Sevestre, πού καὶ ἄλλο του μυθιστορήματα δημοσιεύσας κάποτε.

Ὁ «Ἀσπρος Λύκος» εἶναι ἓνας φοβερός Ἀνναμίτης ληστής, πού τρομοκρατεῖ ὁλόκληρη τὴν Ἰνδοκίνα καὶ τὸ Ἀννάμ, καὶ ἀντιστέκεται, ὡς καὶ στὸν Γαλλικὸ ἀποικιακὸ στρατό! Γιά νὰ ἐπιτύχῃ ἀνταλλάγματα κλέβει τὰ δυὸ παιδιά τοῦ Γάλλου διοικητοῦ, τὸν Ντενὶ καὶ τὴ Σιμόνη, καὶ τὰ πέρνει μαζί του στὰ λημέρια του, ἐπάνω στ' ἄγρια βουνά. Ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιά, τὸ ἀγόρι ἀποφασίζει νὰ δραπετεύσῃ μὲ κάθε θυσία καὶ νὰ ἐνεργήσῃ νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ ἀδελφή του. Τὸ κατορθώνει ὅμως; Σώζεται ὁ ἴδιος; Σώζει τὴν ἀδελφή του; Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδῃτε στὴ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος, ὅπου θὰ παρακολουθήσετε μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία, —μὰ καὶ μὲ ἀληθινὴ εὐχαρίστηση!—τὶς περιπέτειες τῶν δύο παιδιῶν, κ' ἀκόμα θὰ συγκινηθῇτε μὲ τὴν ἀφοσίωση τῆς γρη῏ς ὑπηρετιάς τους τῆς Τί-Σαί, καὶ θὰ γελάσετε μὲ τὰ παθήματα τοῦ κουτοπονηροῦ ὑπηρετῆ τους, τοῦ Μό.—Ἡ δ. Γεωργία Ταρσούλη μεταφράζει γιὰ σὰς τὸ θανάσιον αὐτὸ μυθιστόρημα, πού συνοδεύεται κ' ἀπὸ πολὺ ὡραῖες εἰκόνες.—Τὸ δεύτερον εἶναι

Ὁ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

τοῦ διασημοῦ Γάλλου συγγραφέα André Laurie, τὸ ἴδιον περιπετειώδες καὶ πού ὁ ἥρωας του εἶν' ἐπίσης παιδί. Ὁ Χάνδος Ρόβινσον Κροῦσσος, τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ μεγάλου ἐκείνου θαλασσινοῦ, πού ὁ Δανιὴλ Φόε διηγῆθηκε τὶς πασιγνώστες περιπέτειές του. Λοιπὸν ὁ νεαρός Χάνδος τὶς συνεχίζει. Ἀπὸ μιά παράξενη τύχη, ναυαγεῖ μ' ὅλην τὴν οἰκογένειαν καὶ πέφτει ἴσα-ἴσα στὸ ἐρημόνησον ὅπου ἔζησε καὶ πέθανε ὁλομόναχος ὁ ἔξακουστός πρόγονός του. Κι' ἐκεῖ τὸν βρίσκει μέσῳ σ' ἓνα ὑπόγειον σπήλαιον, πού ἦταν ἡ κατοικία του, ὅχι βέβαια ζωντανό, ἀλλ' ἀποξηραμένο σὰ μούμια, στὴν ἴδια θέσιν μπροστὰ στὸ γραφεῖο πού ἔγραφε τὴ διαθήκη του, τὴν σειγμὴ πού τὸν βόηξε ὁ θάνατος! Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ, ἀριστοτεχνικὸν ἀπὸ εἶδος του, δὲν εἶναι μόνον περιπετειώδες, περιέργον, διασκεδαστικόν, εἶναι καὶ διδακτικόν. Γραμμένον κατὰ τὸ σύστημα τῶν «Παραδόξων Ταξιδίων» τοῦ Ἰουλίου Βέρν, μεταφέρει τοὺς ἥρωές του ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, καὶ ἐνῶ ἀρχίζει στὸ Παρίσι, συνεχίζεται στίς Ἰνδίες καὶ στὴν Ἰνδοκίνα, γιὰ νὰ τελειώσῃ στὰ νότια τοῦ Εὐρηνοῦ, στὴν ἐρημόνησον τοῦ Ρόβινσον. Ἀλλὰ

χάρη σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ἥρωές του, τὸν Γάλλο κ. Κλοακέν, στενὸν συγγενὴ τοῦ Ἀγγλοῦ Ρόβινσον, πού εἶναι ἀρχαιολόγος, ὁ ἀναγνώστης ἀποκτᾷ πολλὰς τεχνικὰς ἀρχαιολογικὰς γνώσεις, καὶ μαθαίνει ἀκόμα πὼς ἡ ἀρχαιολογία εἶναι μιά χρησιμώτατη καὶ στὴ ζωὴ ἐπιστήμη. Μήπως οἱ ναυαγοὶ δὲν ἔμαθαν πὼς βρίσκονταν στὸ νησί τοῦ Ρόβινσον ἀπὸ μιά παλιά, φθαρμένη ἐπιγραφή ἐνὸς πασσάλου, πού μόνον ἓνας Κλοακέν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ διαβάσῃ; Τὰ μικρότερα παιδιὰ αὐτὰ βέβαια θὰ τὸ παρατρέξουν καὶ θὰ περιορισθοῦν στὰ ταξίδια καὶ στίς περιπέτειες. Τὰ μεγαλύτερα ὅμως πού πηγαίνουν στίς ἀνώτερες τάξεις τοῦ Γυμνασίου ἢ τὸ τελειώσαν, θὰ τὸ ἀπολαύσουν ἐξαιρετικά.

Ὁ «Κληρονόμος τοῦ Ρόβινσον» πρωτοδημοσιεύθηκε στούς τόμους μου τοῦ 1893—πρὸ 40 ἐτῶν!—πού εἶναι πρὸ πολλοῦ ἐξηντημένοι. Τὴ μετάφραση, νεώτατος τότε, εἶχε κάμει ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος στὴ σχολαστικὴ καὶ δύσκολη γλῶσσα πού γράφαμε κεῖνον τὸν καιρὸ. Ἀδύνατον νὰ ξαναδημοσιεύθῃ ἔτσι. Κι' ὁ κ. Ξενόπουλος θὰ τὸν ξαναμεταφράσῃ στὴ γλῶσσα τῆς σημερινῆς.

Ἐκτός ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ μυθιστορήματα, ἡ ἀπαραίτητη πάντα *κυρὰ Μάρθα* θὰ δημοσιεύσῃ πάλι δυὸ τρία χαριτωμένα ἀναγνώσματα

ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

—πού τὰ διαβάζουν ὅμως καὶ πολλὰ μεγάλα—ὁ κ. Φαίδων θὰ ἐξακολούθησῃ τὶς κοσμητικὰς «Ἀθηναϊκὰς ἐπιστολάς» του, θὰ δημοσιεύσῃ ἀμέτρητα διηγήματα, ἀρθρα ποιήματα, καλλιτεχνικὰς εἰκόνες, γελοιογραφίαι καὶ θὰ γίνουν ὅλοι οἱ τακτικοὶ κ' ἔκτακτοι Διαγωνισμοὶ, *Κυριακὴ, Πένταθλο, δημοψήφισμα κλπ.* πού τοὺς βλέπετε στὸν Ὁδηγό.

Οἱ ὅροι τῆς ἐγγραφῆς μένουσιν οἱ ἴδιοι. Κι' αὐτοὺς ἐπίσης τοὺς βλέπετε στὸν Ὁδηγό. Μόνον ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀντὶ 60 γαλλ. φράγκα, γίνεται πάλι 10 σελλίνα ἢ ἑπτα(καὶ ἡ 5 ἢ ἑξάμηνη, (γιατὶ ἡ τιμὴ τῆς λίρας εἶναι τώρα ἀπᾶν—κατὸ σταθερή). Ὅσο γιὰ μερικὸν ἄλλους ὅρους ἢ διατάξεις—συμμετοχῆς στὴ *Σελίδα Συνεργασίας*, τιμολόγια κ. ἄ.—πού ἄλλαξαν ἀπὸ τότε πού πρωτοδημοσιεύθηκε ὁ Ὁδηγὸς σὲ χωριστὸ βιβλιαράκι, θὰ τυπωθοῦν ἔπειτα σ' ἓνα μικρὸν *Παράρτημα*, πού θὰ σὰς τὸ δώσω καὶ τὸ ἐπισυναψέτε στὸν Ὁδηγόν σας, ὅσοι ἔχετε. Ὅσοι δὲν ἔχετε, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ χορᾶσετε—στοιχίζει δρ. 5, καὶ ταχυδρομικὸς δρ. 6—γιατὶ χωρὶς Ὁδηγόν, βῆμα δὲν μπορεῖ νὰ κἀν κανεὶς στὴν κίνηση. (Ἐννοεῖται ὅτι τὰντίτυπα πού θὰ πωλῶ τὸ 1934, θὰ ἔχουν μέσα καὶ τὸ Παράρτημα μὲ τὶς νέες διατάξεις). Κι' αὐτὰ δὲν μένει παρὰ νὰ σὰς προσκαλέσω

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΕΤΕ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ!

Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ὁλαεθιόλου τυπικόν. Ἐξῶς πὼς θὰ τὸ κάνατε καὶ χωρὶς Πρόσκληση, καὶ χωρὶς Νέα τοῦ 1934. Ἀποδείξεις ὅτι πολλοὶ ἀνανέωσαν κιόλα. Κι' εἶμαι βέβαιη πὼς ὡς τὸ τέλος τοῦ Νοέμβριου, πού εἶναι ὁ τελευταῖος μῆνας τοῦ χρόνου μου—ὁ καινούργιος ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Δεκέμβριον—θὰ νανέωσιν ὅλοι. Θυμίζω μόνον πὼς ὁ καλύτερος, ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος εἶναι ἡ *ταχυδρομικὴ ἐπιταγή*, καὶ προσθέτω πὼς θὰ μ' εὐκολύνουν πολλοὶ ὅσοι θὰ νανέωσιν *τώρα ἀμέσως*, χωρὶς νὰ περιμένουν τὶς τελευταῖες ἡμέρας—τέλη τοῦ Νοέμβριου, ἀρχὴς τοῦ Δεκεμβρίου—πού συσσωρεύονται οἱ παραγγελίες—ἐπιταγοπλημύρα!—καὶ δὲν ξέρω ποιὰ νὰ πρωτοκατελέσω.

Τὰ καλὰ Διαπλαστικά ὡς πρῶτον τοὺς καθήκον θεωροῦν τὴν ἐγκαιρὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς τους. Καὶ ὡς δεύτερον, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἐπιτακτικόν, τὸ *Ἐσπαθώμα* γιὰ τὴν διάδοσίν μου. Ἄς ξέρουν λοιπὸν πὼς θὰ προκηρυχθῇ σὲ λίγο καὶ Διαγωνισμός Ἐσπαθώματος γιὰ τὸ 1934 κ' ἄς ἀνοίξουν ἀπὸ τώρα τὸ σπαθί τους...

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ σήμερα, σὰς ἀσπάζομαι καὶ περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1933

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς συστήσω νὰ διαβάσετε τὰ *Νέα τοῦ 1934* πού δημοσιεύονται στὴν ἀντικρινὴ σελίδα; Κι' εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ξαναπῶ κ' ἔδω γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σας; Δὲν τὸ πιστεύω...

Ἀχ, αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη! Ἀκούστηκες ποτὲ *ἄρωμα ἡλιου*; Κι' ὅμως ἔτσι τυπώθηκε τὸ *πῦρμα* τοῦ ἡλιου, στὸ «Ἐνῶ τὸ τί-τί-τί-τραγουδάει» τοῦ κ. Λευκαδίτη (φύλλ. 44, β' στήλη, στίχ. 39) καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ διορθώσετε. Ἐπίσης στὸ ποίημά του «Τὰ τελευταῖα λουλούδια» (φύλλ. 45, ἀπὸ τὸν 6ο στίχον λείπει ἓνα μέ: «Μοιάζουν σ' αὐτὸ μὲ μαρκησιὸς κλεισμένους»...

Μὲ χαρὰ, *Μινιόν*, ἔλαβα γράμμα σου ἕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Naί, νὰ μοῦ στέλνῃς μεταφράσεις ἀπὸ τὸ γαλλικόν, ἀλλὰ μικρὰ κομμάτια, γιὰ νὰ τὰ βάζω, ἂν εἶναι κατάλληλα, στὴ Σελίδα Συνεργασίας.

Ἰσα-ἴσα. *Παπαρούνα*, πού μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα ὅλ' αὐτὰ πού μοῦ γράψατε. Μὰ μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἐνδιαφέρουν οἱ χαρὲς κ' οἱ λύπες τῶν παιδιῶν μου; Ἀλλὰ γιατί λές στὸ τέλος «ἄς ἀφήσουμε αὐτὴ τὴ συζήτηση»; Ἄλλο ἢ συζήτηση, κ' ἄλλο ἢ ἀπλὴ κ' ἐγκάρδια συνομιλία.

Ὅτε σὺ, *Κρινόλευκη*, δὲν μὲ «ζάλισες». Καὶ νὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ, νὰ ἡ-συχάσῃς, φύλαξά ἀπὸ τὴν περσιμένην ἐβδομάδα τώρα τοῦ σου γράμμου. Χαριετισμοὺς στὴ *Γαλανομάτα*, πού ἀκόμα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς.

Κι' ἐγὼ χάρηκα πολὺ, *Μέντιον*, πού στὸ καινούργιον σχολεῖο βρήκες ἓνα σωρὸ καλὰς κ' ἐνθουσιαστικὰς Διαπλασσοῦλες. Δὲν ἀμφισβῶ, ὅτι ἡ μεγάλη παρά—ἴ-σως καὶ οὐλόγος—πού θὰ σχηματιστε, θὰ μὲ διαδόσῃ σ' ὅλο τὸ Γυμνάσιον. Σ' εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ τὴ *Θεοτέλλη*. Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ τὴ *Σπαρτιατοπούλα*, πού ἔγραψε στὸν πίνακα τὰ καλὰ ἐκεῖνα λόγια γιὰ μένα.

Πιστεύω, *Δυοῦλα*, ὅτι καὶ φέτος ὁ καλὸς σου παππούς θὰ σοῦ κἀν δῶρο τὴ συνδρομὴν σου, ἀφοῦ ἔξεραι πόσο μάγαπας. Τώρα μὲ τὰ μαθήματα δὲν θὰ μπορῇς βέβαια νὰ μοῦ γράψῃς τόσο συχνά, πάντα ὅμως ἡ ἀγάπη σου θὰ βρίσκῃ κάπου-κάπου λίγο καιρό...

Μακεδονικὸν Ἐντελβαῖς, τὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ στὸν κ. Φαίδωνα. Κι' αὐτὸς λυπήθηκε πού ἔλειπε ὅταν ἤλθεσ' ἐπὶ γράφει καὶ δὲν μπόρεσε νὰ γνωρίσῃ κ' ἀπὸ κοντὰ μὲ τόσο καλὴ Διαπλασσοῦλα. Φέτος λοιπὸν πηγαίνει στὴ Σ' τοῦ Γυμνασίου. Πολλὰ καὶ δύσκολα βέβαια τὰ μαθήματα, ἀλλὰ καμμιὰ ἀμφισβῶλια δὲν ἔχω πὼς σοῦ θὰ τὰ βγάλῃς πέρα, χωρὶς μάλιστα νὰ μὲ παραμελήσῃς...

Ἐλπίζω, *Γιόλα*, νὰ τελειώσῃς τὸ νέο σας σχολεῖο καὶ νὰ μὴν εἰσάγετε ἀκόμα... ἄστεγες, Ἀλλὰ μὴν εἰσαι υπερβολικὴ. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τόσο εὐχάριστη νὰ μένετε «καρφωμένες» τόσες ὥρες; στὰ θρανία, δὲν εἶναι ὅμως καὶ «φρίκη». Τὰ διαιήματα πάντα ξεκουράζουν. Κι' ὅταν τὸ μάθημα εἶναι εὐχάριστο, περνᾷ ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνῃ κανεὶς. Δὲν εἶσαι σύμφωνη;

Ἐκαμὲς καλὰ, *Διδωρικιωτάκι*, πού μοῦ ξαναγράψατε. Εὔγε πού πέτυχεσ' στ' ἀρχαῖα ἑλληνικά, πού εἶχες μείνει μετεξαστέος, κ' ἔτσι πέρασες στὴ Β' τάξη. Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι μελέτησες καλὰ τὸ καλοκαίρι. Σοῦ ἔστειλα τὸ 43ο φυλλάδιον.

Κατενθουσιασμένη κ' ἡ *Βάνδα* ἀπὸ τὴν ἐκθεση τοῦ Ζαππείου, πού πολλὰς ὥρες τὴν περιεργάσθηκε. Ἰδιαίτερη ἐντύπωση τῆς ἔκαμε ἡ αἰθούσα τοῦ Βιβλίου. Πόσα βιβλία ἔχει μέσα, πόση πνευματικὴ τροφή, καὶ τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχῃ πολλὰ, πολλὰ λεφτά, νὰ χορᾷσῃ ὅλα τὰς ἄρεσας!—Ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση τῆς «Ἀσίας», αὐτὴν πού ἐπαίξε ἡ Κοτοπούλη, δὲν βρήκε ἀκόμα σὲ βιβλίον, οὔτε ξέρω ἂν θὰ βγῇ.

Naί, *Γιαννάκη Ν. Πεῖα*, θυμολοῖμαι πολὺ καλὰ τὸν πατέρα σου, τὸν παλιὸ μου καλὸ φίλον, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τοῦ πῇς τοὺς χαριετισμοὺς μου καὶ τὶς εὐχαριστίες μου. Μόνον τὸ ψευδώνυμον πού εἶχε τότε—*Πορθηδὸς τοῦ Εὐρύτου*—καὶ πού ἤθελες νὰ πάρῃς τὸ ἴδιον σὰ διάδοχος, τώρα τὸ ἔχει ἄλλος. Δὲν πειράζει ὅμως, θὰ βρῇς κατὰ ἀνάλογον. Σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγόν.

Κρητικὴ Ἀέρα, θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου. Εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη. Ἄν καὶ ἀργά, σὲ παρακαλῶ νὰ πῇς στὴν ἀδελφή σου, τὴν ἀγαπητὴν μου φίλην, τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου γιὰ τὸ γάμο της.

Ἡ φίλη μας *Μορτάκ*, στὴ Β' φέτος τοῦ Γυμνασίου, ἔχει καθηγήτῃ τὸν... πατέρα της. Κι' αὐτὸ, λέει, στὴν ἀρχὴ τῆς φάνης τόσο παράξενο, πού εἶδε κ' ἐπαθε νὰ τὸ συνηθίσῃ. Μὰ γιατί τάχα; Εἶναι ἀπλοῦστα, καὶ μάλιστα εἶναι μιά ἐκτακτὴ καλοτυχία. Ἡ ἴδια μοῦ γράφει ὅτι τὰ λατινικά, πού πολλὰ παιδιὰ τάπε-χθάνονται, τὰ βρίσκει πολὺ τερπνά καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ λόγο τῆς ἀπεχθίας τῶν ἄλλων. Μὰ οὐτ' ἐγὼ...

Καμμιὰ δυσχερέσκεια, *Κατετὰν Φάντασμα*. Ἐν' ἀπὸ λογαριασμόν σοῦ ἔστειλα μὲ μὴν ἀπλὴ ἀιτιολογία. Τὸ «ὑψος» δὲν μποροῦσε νὰ τὰν ἀλλοιώτικον. Naί, ἀπέφυγα νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἔδω, γιατί ἐνόμισα πὼς αὐτὰ ἔπρεπε νὰ μείνουν μεταξὺ μας. Ὅσο γιὰ τὴν Ἀγγελίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ διαθεσῇ μὴ στήλῃ γιὰ νὰ τὴ δημοσιεύσῃ ὁλόκληρη σ' ἓνα φυλλάδιον. Πρέπει νὰ χωρισθῇ σὲ τρία φυλλάδια τὸ λιγώτερον. Κι' ὅχι τὸ ἓνα ψευδώνυμον κατὸ ἀπ' ὁλόκληρον, γιατί τότε θάτταν «χωριστέσσι» τὸ καθένα, πρὸς 5 δραχμὰς—κατὰ τοὺς 6 ρους—κ' ἔτσι ὅλη ἡ Ἀγγελία θὰ στοίχιζε δρ. 350 καὶ περισσότερο. Βρίσκω περὶ τὸ τόσο ἔξοδον. Συμφωνεῖς;

Ρίτα Σκοπέτου, μὲ γιὰ τὸ καινούργιο σπίτι. Χαίρω πού εἶσαι εὐχαριστήμενη κ' ἀπὸ τὸ καινούργιον σχολεῖον. Μὰ γιατί φοβᾷσαι μὴ σὲ κοροϊδεύουν γιὰ τὰ κομμένα σου μαλλιά; Ὅλα τὰ κορίτσια σήμερα δὲν κόβουν τὰ μαλλιά τους; Τί λίγο, τί πολὺ... Naί, νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον μὲ τὸν καινούργιον χρόνον. Ἀλλ' αὐτὸ πού θάθελες τὸ ἔχει ἄλλος.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νὰ παντήσω σήμερα. Φύλαξά ὅμως πολλὰ γράμματα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐπελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιά τυπωμένη ταχυία, ἢ κατὰ τὴν ὅποιον σὰς στέλνεται τὸ φύλλο καὶ ἐξοδάδι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύοντα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ δὲ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Καρλόττα, κ. (Ω!!!). Ὁρίων, ἄ. (ΕΚ).

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Βραδυὸς περίπατος» τοῦ *Παρηγόρου Ἀγγέλου*. Οἱ πάντες ἀράδες οἱ ἀντιγραμμένες ἀπὸ παλιὸ περιοδικόν, ὡς εἰσαγωγή, δὲν εἶναι ἀπολύτως τίποτα. Καί, δυστυχῶς, στὸ ἴδιο πομπικὸν εἶδος ἐξακολουθεῖ καὶ τελειώνει τὸ κομμάτι: «Τὸ τελευταῖον κυπάρισον: ἔμεινε χλωρό, περὶ τοῦ κ' ἀπόρριπτονται. ἔμεινε σκοτεινόν, περὶ τοῦ β' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ γ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ δ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ε' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ς' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ζ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ η' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ θ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ι' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ια' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιβ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιγ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιδ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιε' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ις' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιζ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιη' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιθ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ια' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιβ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιγ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιδ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιε' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ις' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιζ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιη' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιθ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ια' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιβ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιγ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιδ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιε' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ις' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιζ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιη' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιθ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ια' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιβ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιγ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιδ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιε' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ις' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιζ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιη' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιθ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ια' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιβ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιγ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιδ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιε' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ις' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιζ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιη' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιθ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ια' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιβ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιγ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιδ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιε' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ις' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ιζ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιη' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε κόκκινον, περὶ τοῦ ιθ' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε ποικίλον, περὶ τοῦ ια' ἀπὸρρίπτονται. ἔμεινε λευκόν, περὶ τοῦ ιβ' ἀπὸρρίπτον

